

Hannah Bronzan bezocht de begraafplaats hoogstzelden.

De met gras begroeide heuveltjes en het stille, droevige geruis van het gebladerte waren niet nodig voor haar herinneringen aan Tom en Alicia, omdat ze niet leefden in de beslotenheid van een hof met grafzerken, maar in haar hart.

Waar ze altijd zouden leven.

Maar vandaag stapte Hannah uit haar auto, zette haar zonnebril op en keek uit over de zee van koude, grijze zerken. Haar hart deed pijn toen ze een langzame, trillende zucht slaakte.

Hoewel ze hier eigenlijk niet wilde zijn, was het tijd. Ondanks de emoties die ze in zich voelde opkomen, wist Hannah dat ze geen keus had. Ze moest hier nu naartoe komen, net zoals ze twee jaar geleden hiernaartoe was gekomen toen Matt Bronzan haar ten huwelijk had gevraagd.

Toen had ze getreurd over het verlies van haar eerste man en met een kracht die haar niet eigen was, had ze het overleefd. Voldoende om ja tegen Matt te zeggen, om te geloven dat er inderdaad een nieuw leven voor haar en Jenny was aan de andere zijde van de donkerheid en het verdriet waaraan ze beiden bijna ten onder waren gegaan.

Hiernaartoe komen was ook toen moeilijk geweest, maar het had haar de kans gegeven om afscheid van Tom te nemen, hem te bedanken voor alles wat ze gedeeld hadden, en hem los te laten. Om de vlam, waarvan ze gedacht had dat hij altijd zou branden, te laten doven. Hannah keek in de richting van hun grafzerken en trok haar trui dichter om zich heen.

Er schoten tranen in haar ogen. Nu was het tijd om Alicia los te laten.

Dit was een zeer persoonlijk moment – een moment dat ze alleen met Tom en Alicia wilde delen. Hoewel het niet zonnig was, hield ze haar zonnebril op. Ze liep tussen de grafstenen door en terwijl ze op weg ging naar de plaats waar hun zerken naast elkaar lagen, streelden haar vingers af en toe over de stenen.

Haar blik ging van de ene zerk naar de andere. *Dr. Thomas J. Ryan... Alicia Marie Ryan*. De geboortedata waren verschillend, maar de datum van overlijden was dezelfde: *28 augustus 1998*.

Hannah kreeg een brok in haar keel en ze slikte toen ze neerknielde en op haar voeten ging zitten. Ze veegde een verdwaalde traan van haar wang... Alicia zou nu negentien geweest zijn, de middelbare school afgemaakt hebben en naar de universiteit gegaan zijn. Ze zou misschien verliefd geweest zijn of van een carrière gedroomd hebben.

Alicia. Ik mis je, lieveling...

Het was nu moeilijker om hen voor de geest te halen, moeilijker om in het plakboek van haar geest te kijken... hoe Toms ogen vonkten als ze in zijn armen lag, of hoe Alicia's glimlach een kamer deed opfleuren...

Ze hadden op één verschrikkelijk moment zo veel verloren. Een dronken chauffeur, een vreselijke botsing... en het leven dat Tom en zij in jaren hadden opgebouwd, was vernietigd.

Hannah zuchtte en het geluid vermengde zich met het zachte geruis van de wind. *Je kunt dit*. Ze kneep haar ogen dicht en zocht de kracht om door te gaan. Zij en Matt hadden de plannen voor meer dan een jaar uitgewerkt. Het was goed; ze wist het zeker. Zelfs nu, ook al werd haar hart dan door een deken van droefheid overdekt, kon ze de opwinding in zich voelen opwellen, een opwinding die haar ervan

overtuigde dat het op de een of andere manier werkelijk en al heel gauw zou gebeuren.

Ze zou weer moeder worden.

‘Hallo...’ Ze legde haar vingers op Alicia’s grafsteen en veegde er wat vuil af. ‘Ik moet je iets vertellen.’

In de verte kraste een kraai. Dit bezoek was alleen maar bedoeld om haar eigen gemoedsrust te vinden. Hannah’s geliefde dochter zou nooit haar bedoelingen in twijfel getrokken hebben en nooit aan haar plaats in Hannah’s hart getwijfeld hebben. Ze hield op met wrijven en haar vingers rustten nu op Alicia’s naam.

‘Matt en ik hebben besloten om... om een klein meisje te adopteren.’ Haar stem brak en vanachter de zonnebril gleden tranen over haar gezicht en drupten van haar kin.

Ze wachtte tot ze haar stem weer terug had. ‘Na... na het ongeluk kon ik mij niet voorstellen dat ik ooit nog van een andere man zou kunnen houden.’ Hannah veegde met de rug van haar hand over haar natte kin. ‘Of van een andere dochter.’ Er kwam een geluid over haar lippen, deels een lach en deels een snik. ‘Maar hier ben ik dan, gelukkig, getrouwd en... en ervan overtuigd dat God ergens een andere dochter voor mij heeft.’

Vanaf de weg achter haar drong het geluid van het verkeer tot haar door. ‘Dat begrijp je toch, Alicia? Ik probeer echt niet... echt niet jou te vervangen, lieveling.’ Ze haalde haar neus op. ‘De band die jij en ik hadden, de band die jij en Jenny hadden, is iets wat we nooit meer zullen hebben. Niet zoals het was.’

Hannah wachtte even, keek op en dwong zich achter het wolkendek te kijken naar de plaats waar Tom en Alicia nu woonden, liefhadden en lachten.

Langzaam richtte ze haar blik weer op de grafstenen. ‘Ik zag gisteravond een documentaire over kinderen in Amerika, kinderen die wachtten op iemand die van hen zou

houden en, ik weet niet... op de een of andere manier knapte er iets in mij.' Ze haalde haar schouders op en slaagde erin te glimlachen, ondanks de nieuwe tranen op haar wangen. 'Ik kan geen baby's meer krijgen. Dat weten we vanaf het moment dat Jenny geboren werd. Maar adoptie?' Ze haalde haar neus weer op. 'Ik wist niet helemaal zeker of ik dat wel kon.... Tot gisteravond. Toen wist ik het plotse-ling. Ik *kon* mijn hart voor een ander meisje openstellen.'

De geluiden op de achtergrond vervaagden. Hannah volgde met haar vinger de *A* van Alicia's naam en veegde het vuil weg dat erop was gaan zitten. 'We willen een peuter adopteren, een kind dat een tweede kans in het leven nodig heeft.' Ze knipperde met haar ogen en er drupten twee nieuwe tranen van de punt van haar neus op Alicia's grafsteen. 'Ik weet niet waar ze is... of wie ze is. Maar ik weet dat ze daar ergens is. En ik wilde dat je het zou weten, omdat...'

Hannah's stem haperde en ze kon zich nog maar net beheersen. 'Omdat ze je zus zal zijn.'

Hannah sloot haar ogen weer en wachtte. Het beeld van haar oudste dochter kwam weer duidelijk in haar gedachten. 'Alicia...'

Daar was ze. De glimlach, het blonde haar, de warmte in haar ogen... het was allemaal zo dichtbij en echt alsof ze daar werkelijk stond.

Er waren geen woorden, maar een gevoel van goedkeuring drong door het duister heen. Het gevoel groeide en Hannah twijfelde niet meer. God wilde haar laten weten dat Alicia deze beslissing met haar hele wezen gesteund zou hebben.

Hannah had haar armen uit willen strekken om het beeld van haar dochter naar zich toe te trekken, maar de lijnen begonnen te vervagen. En terwijl het gebeurde, sijpelde vrede tussen de scheuren in Hannah's hart. Het was goed dat

de gedachten aan haar dochter nu vervaagden. Het bezoek herinnerde haar er opnieuw aan dat ze niet langer de pijn bij iedere moeizame ademhaling hoefde te voelen van Alicia's en Toms dood, maar alleen als een droevige waarheid die er nu eenmaal was en niet veranderd kon worden.

Toen ze haar ogen opendeed, sloeg hoop zijn armen om haar heen. Het werd tijd om naar huis te gaan, tijd om Matt en Jenny te laten weten wat ze besloten had. Natuurlijk moesten Jade en Tanner Eastwood het ook weten. In de afgelopen jaren waren ze hun beste vrienden geworden. Terwijl Matt en Hannah een jaar lang documenten hadden verzameld en adoptieformulieren hadden ingevuld, brieven hadden gekregen en een dossier hadden voltooid, hadden ze hen in alles bijgestaan.

Jade en Tanner Eastman begrepen het. Ze wilden dolgraag een baby krijgen, maar tot nu toe was het niet gelukt.

Ondanks Hannah's tranen, kwam er een glimlach om haar lippen. Ja, Jade en Tanner zouden het geweldig vinden dat Hannah nu eindelijk bereid was om verder te gaan.

Haar blik viel op de grafsteen van Tom. 'Bid voor ons, Tom.' Er vielen twee tranen naast zijn naam en ze veegde haar wangen met haar vingers af. 'Bid voor het kleine meisje... wie ze dan ook is.'

Ze keek nog een keer naar de steen waar Alicia's naam op stond. 'En dan nog iets, liefje. Als we haar naar huis halen en... en mensen vragen mij hoeveel meisjes ik heb...' Hannah veegde haar tranen weer weg. 'Zal ik altijd zeggen: drie. Twee die hier bij mij wonen... en een die in de hemel woont.'

Het was een dag met een zilt zeebriesje en eindeloos blauwe luchten geweest. Matt en Hannah zaten op de veranda aan de achterkant van hun huis aan de kust, en hun picknick met het echtpaar Eastman was in volle gang. Terwijl ze aten en genoten van de branding en de vlammeende zonsondergang, pakte Matt Hannah's hand. Hij zette zijn hamburger op het papieren bordje neer en keek naar de anderen die om de picknicktafel geschaard zaten – hun eigen dierbare, achttienjarige Jenny en Jade en Tanner Eastman en hun dertienjarige zoon Ty.

‘We willen jullie iets vertellen.’ Hij glimlachte naar Hannah en zijn aanwezigheid stelde haar gerust, zoals dat het geval was geweest vanaf de eerste dag dat ze elkaar ontmoet hadden. Ze leunde tegen hem aan. Ze hadden Jenny al van hun plannen op de hoogte gesteld en Hannah was blij geweest met haar reactie. Misschien een beetje ingehouden, maar niettemin positief.

Matt ging verder. ‘We hebben gisteren contact opgenomen met onze sociaal werkster... en haar het groene licht gegeven.’

Jade's ogen lichtten op en ze sloeg haar handen ineen toen ze Hannah aankeek. ‘Meen je dat? Hebben jullie echt...’

‘Ja.’ Hannah glimlachte en de voldoening in dat ene woord hing als een gouden medaille om haar nek. Hoever was ze gekomen sinds die vreselijke dag in augustus nu vier jaar geleden. Wat had God hen gezegend. En plotseling – omringd door de mensen van wie ze hield, genietend van de

barbecue op de veranda van hun huis aan het strand, waar zij en Matt en Jenny woonden – denkend aan alles wat gebeurd was, hoe het nu was en wat er nog zou komen – werd dat alles bij elkaar haar bijna te veel. ‘Ja,’ zei ze nog eens. ‘We gaan een kindje adopteren.’

Tanner kreeg een brede grijns op zijn gezicht en schudde over de tafel heen Matts hand. ‘Gefeliciteerd.’

Er was heel even iets van droefheid in Tanners ogen te zien en Hannah begreep wel waarom. Tanner en Jade wilden graag meer kinderen, maar sinds ze meer dan een jaar geleden getrouwd waren, had Jade een keer een miskraam gehad en was daarna niet meer zwanger geworden. Hannah’s hart ging naar haar vrienden uit en hoewel er verder niet over hun eigen situatie gesproken werd, begreep ze wat ze doormaakten.

Tanner legde zijn arm om Jade’s schouders. ‘Dus de beste compagnon van de wereld heeft binnenkort een kleine meid om zich heen springen.’ Hij leunde achterover op zijn stoel. ‘Oké, laat ons niet langer wachten...’ Hij nam een hap van zijn hamburger en er viel een grote klodder ketchup op zijn kaki overhemd. ‘Vertel ons...’

Hannah en Jade keken elkaar even aan en giechelden.

Tanner hield op met kauwen. ‘Wat is er?’ Hij keek om zich heen.

Matt onderdrukte een grijns met zijn hand en Jenny en Ty proestten in hun servet.

Jade was de eerste die haar man te hulp kwam. Ze wees naar zijn overhemd en Tanner keek ernaar. Hij grinnikte en schudde zijn hoofd. ‘Dat is dus duidelijk. Iemand anders zal de kleine meid moeten leren eten.’

Hannah en Jade keken elkaar aan en barstten in lachen uit. Hoe vaak hadden hun knappe, sterke mannen hun overhemd al niet besmeurd met eten of een drankje of een stoel gebroken tijdens hun legendarische bijeenkomsten? Matt en

Tanner mochten dan wel het meest invloedrijke advocatenkantoor voor godsdienstvrijheid leiden, maar thuis waren ze dikwijls alleen maar opgeschoten jongens.

Matt liet Hannah's hand los en zijn vrolijke grijns vertederde Hannah. 'Nou Tanner, ik sta in ieder geval te kijken van je manieren.'

Tanner knikte speels. 'Dat is het gevolg van de hele dag met jou omgaan.'

Te midden van al het gelach depte Jade met een natte servet Tanners overhemd, waarbij haar schouders schokten van het lachen.

Hannah nam haar vrienden glimlachend op. Het was goed Jade weer te zien lachen. Ze was de afgelopen weken nogal gedeprimeerd geweest en klaagde over moeheid en hoofdpijn. Jade schreef het toe aan een verkoudheid die ze had opgelopen, maar na alles wat zij en Tanner hadden door-
gemaakt, vond Hannah het vervelend als ze ziek was.

Het gesprek ging nu weer over de adoptieplannen van Matt en Hannah. Halverwege de avond nam Jenny Ty mee naar een film bij haar vriendinnen en de beide mannen gingen met hun gitaar op de veranda zitten. Hannah en Jade gingen een strandwandeling maken.

Het was medio maart en hoewel het wat fris was geweest, was er in dagen geen mist geweest. Bij het ondergaan van de zon strekte de oceaan zich uit als een vloeibare blauwe deken onder een koepel van roze en goud. Toen ze zo'n honderd meter gelopen hadden, bleef Hannah staan, snoof de vochtige, zilte lucht op en staarde naar de zee. 'Ik krijg er nooit genoeg van.'

Jade kwam naast haar staan. 'Het is adembenemend.'

'Als een levend meesterwerk van God zelf.'

De picknick van die dag was een van hun maandelijks samenkomsten, hun manier om contact met elkaar te houden en elkaar te steunen. Jade en Tanner woonden op een

afstand van twintig minuten rijden in een ruim huis in Thousand Oaks, dat op een groot perceel op een heuvel stond. Ze hadden vier slaapkamers en nog een extra kamer, een monument voor de droom van Jade en Tanner om op zekere dag een groot gezin te hebben.

De vrouwen liepen weer verder en Hannah zei tegen Jade: 'Je ziet er veel beter uit, niet zo bleek meer.'

Jade knikte en kreeg iets dromerigs in haar ogen. 'Ik voel mij vandaag goed en het was heerlijk om bij jullie en Tanner te zijn en een beetje te kunnen lachen.'

Hannah meende een zekere neerslachtigheid in haar stem te bespeuren. 'Het gaat toch wel goed thuis?'

'O ja.' Jade probeerde te glimlachen, maar het lukte niet helemaal. 'Maar ik vraag mij wel eens af wat Gods plannen zijn.'

'Kinderen?'

'Ja, kinderen.' Jade zuchtte en er sprongen tranen in haar ogen. 'We houden heel erg van Ty, maar hij is al dertien. En tegen de tijd dat hij misschien een broertje of zusje krijgt, zal hij zijn eigen leven leiden.'

Hannah liep nog een eindje door en bleef toen staan. 'Hoe denkt Tanner hierover?'

'Hij begrijpt het niet.' Jade wreef een paar donkere haarlokken uit haar gezicht en schudde haar hoofd. 'Hij heeft al die jaren dat Ty opgroeide gemist... en wil nu in iedere kamer een kind om de kans te krijgen de vader te zijn die hij voor Ty niet kon zijn.'

Het koude, vochtige zand kroop tussen Hannah's tenen. 'Ty was elf, hè, toen Tanner erachter kwam dat Ty zijn zoon was?'

'Ja.' Jade staaarde naar de zon die achter de horizon wegzakte. 'Je zou het nooit denken; die twee zijn onafscheidelijk. Tanner is zo'n goede vader. Maar toch... soms denk ik dat dit allemaal zijn tol eist.'

‘Hoe bedoel je?’ De krassende kreet van een eenzame zeemeeuw onderbrak hun gesprek even.

‘Hij begraaft zich in zijn werk, blijft langer weg en gaat eerder naar kantoor. Er is altijd wel een of andere dringende zaak...’ Jade sloeg haar armen om zich heen. ‘De laatste tijd lijkt het wel of hij dag en nacht werkt en dat het dan nog niet genoeg is.’ Ze was even stil en zuchtte. ‘Niemand gelooft meer in zijn werk dan ik... ik ben degene die hem dit vijftien jaar geleden aangepraat heeft. Maar soms krijg ik het gevoel dat hij mij van zich afhoudt en dat hij zijn gevoelens verbergt.’

Hannah knikte en liep gelijk op met Jade. ‘Dat gevoel heb ik bij Matt ook wel eens. Er waren perioden waarin we drie weken aan een stuk over adoptie praatten, tot ik er helemaal genoeg van had. Dan had ik een paar dagen nodig om mijn gevoelens weer op een rijtje te zetten. Dat waren dan dezelfde dagen waarop hij tot ’s avonds laat doorwerkte.’

Jade bukte zich en raapte een schelp op. ‘En dan mijn gezondheid nog.’ Ze veegde het zand van de schelp af en Hannah had sterk de indruk dat Jade het vermeed haar aan te kijken.

De schrik sloeg Hannah om het hart – een vrees die ze niet langer negeren kon. Slechte dingen troffen niet alleen andere mensen. Ze gebeurden gewoon. Zo eenvoudig was dat. Ze bleef staan en Jade draaide zich naar haar toe. ‘Bedoel je de hoofdpijn?’

Hannah zag iets van neerslachtigheid in Jade’s ogen. Ze was vijfendertig en zag er gewoonlijk tien jaar jonger uit. Maar de laatste paar maanden...

‘Die hoofdpijnaanvallen heb ik maar af en toe. Niets om je zorgen over te maken.’ Jade stak de schelp in de zak van haar windjack en haalde haar schouders op. ‘Ik ben voortdurend moe. Als mijn werk in het ziekenhuis erop zit of als ik naar een basketbalwedstrijd van Ty ben gaan kijken, kom

ik doodmoe thuis. Geen wonder dat Tanner alleen maar aandacht voor zijn werk heeft.'

Hannah slikte een keer en overwoog wat ze zou zeggen. Jade was per slot van rekening verpleegster. Als ze zich zorgen maakte, zou ze zich ongetwijfeld laten onderzoeken. 'Heb je erover gedacht om naar de dokter te gaan?'

Jade glimlachte. 'Nu praat je net als Tanner.' Ze keek uit over de oceaan en scheen naar iets onzichtbaars in de verte te staren. 'Weet je wat ik denk dat het is?'

'Wat dan?' Hannah deed langzaam een paar stappen terug naar het huis en Jade bleef naast haar lopen.

'Depressie.' Er gleed een zucht over Jade's lippen die zich vermengde met de bries. 'Is dat niet vreemd?'

'Natuurlijk niet.' Hannah voelde zich een beetje opgelucht. Een depressie was beter dan de andere mogelijkheden. 'Heel veel mensen krijgen een depressie.'

'Maar ik?' Jade strekte haar handen boven haar hoofd en haalde een keer diep adem. 'Ik was niet depressief toen mijn leven helemaal fout liep. Maar nu ik mijn droom beleef, de man trouwde van wie ik al sinds ik een klein meisje was, hield... nu krijg ik een depressie? Dat kan toch niet?'

Hannah dacht terug aan de miskraam die Jade acht maanden eerder had gehad. 'Dat kan heus wel. Het is nog geen jaar geleden dat je je baby verloor.'

Het bleef even stil tussen hen en Jade veegde een verdwaalde traan van haar wang. 'Ik moet iedere dag aan dat kind denken. Soms lijkt het erop alsof iedereen vergeten is dat die baby er ooit was.'

'Tanner ook?' Ze liepen langzaam verder. Er was verder niemand op het strand.

Jade schudde haar hoofd. 'Nee, Tanner praat wel over haar.' 'Haar?'

'Ja.' Jade haalde haar neus op en haalde haar hand door haar haar. 'Mijn hele leven heb ik een dochter gewild en

ja... de baby was een meisje. Ze zou nu twee maanden oud zijn geweest als ze was blijven leven.'

Hannah keek naar de waterige horizon. 'Een kind verliezen is iets waar je nooit meer overheen komt, Jade. Of je dat kind nu bent kwijtgeraakt door een miskraam...' ze dacht aan haar bezoek aan de begraafplaats een week geleden – 'of door een verkeersongeluk.'

Jade keek Hannah met betraande ogen aan. 'Ik weet niet hoe ik haar los moet laten. Ik wil zo graag een baby.' Jade liet haar hoofd hangen en liet haar tranen nu de vrije loop.

Hannah trok haar tegen zich aan en omarmde haar zoals een moeder dat bij een verdrietig kind doet. Hannah kende Jade's verhaal maar al te goed. Haar moeder had haar in de steek gelaten toen ze nog een kind was en had haar opvoeding overgelaten aan haar vader, die alcoholist was. Jade had geen broers of zussen en hoewel Hannah slechts vier jaar ouder was, was ze zoiets als een moeder voor haar – of misschien meer een oudere zus.

'Het is goed.' Ze streekte Jade's schouder. 'Je had er eerder over moeten praten.'

Jade knikte en maakte zich toen uit haar omarming los. Haar gezicht was nat van tranen. 'Ik houd mij steeds weer voor dat ik het los moet laten. Er zijn zoveel vrouwen die een miskraam krijgen.'

'Maar het blijft pijn doen. Als je er niet over praat, word je erdoor verteerd, Jade.'

Jade haalde een keer diep adem en begon weer te lopen. 'Misschien heeft dat iets met mijn gezondheid te maken.'

'Precies.' Hannah liep langzaam verder om Jade de tijd te geven haar gevoelens te verwerken.

Ze liepen zwijgend verder tot Jade zich naar Hannah toegerde en haar onderzoekend aankeek alsof ze naar een ongrijpbaar geheim zocht. 'Hoe heb jij dat gedaan, Hannah? Hoe heb jij weer leren leven?'

Hannah kende het antwoord even zeker als ze haar naam kende. ‘God droeg mij.’ Ze vertraagde haar pas, bleef na een paar stappen helemaal staan en keek haar vriendin aan. ‘Hij zal ook jou dragen.’

Ze knikte en kreeg opnieuw tranen in haar ogen. ‘Dat weet ik. Ik denk... ik heb het gevoel dat ik door mijn depressiviteit niet zwanger raak. Alsof ik te gespannen ben om bevrucht te worden.’

Hannah keek haar glimlachend aan. ‘Je zult vast meer kinderen krijgen, Jade. Dat geloof ik zeker.’ Ze ging in het zand zitten, trok haar knieën tegen haar borst en klopte toen op het zand naast haar. ‘Zullen we bidden?’

Jade liet zich naast haar neerzakken, langzaam en neerslachtig alsof ze alle hoop had laten varen. Ze bogen hun hoofd en Hannah bad voor Jade’s gebroken hart en lege armen. Ze vroeg of God Jade wilde helen en haar blijdschap en gezondheid wilde geven en of Hij Tanner meer begrip wilde geven.

‘En alstublieft, Heer... wilt U Jade weer een kind geven.’

Matt trok de gitaar dichterbij zich toe en legde zijn voeten op de reling van de veranda. ‘En wat nu?’

Tanner keek hem vanaf zijn ligstoel glimlachend aan en strekte zijn benen uit. Hij had vanavond eigenlijk niet willen komen, maar zoals altijd was een avondje bij de familie Bronzan medicijn voor zijn ziel. ‘Eagles. *Desperado*.’

Matt sloeg een paar akkoorden aan en begon te spelen. De muziek vulde Tanners zintuigen en terwijl hij zijn ogen sloot, zong hij mee, hoewel ze geen van beiden op toon zongen. Ze zongen over het verliezen van alle hoogte- en dieptepunten, over hindernissen nemen voor het te laat was... De branding zorgde op de achtergrond voor slagwerk.

Toen het lied uit was, keek Matt met een pijnlijk vertrok-

ken gezicht naar de vingers van zijn linkerhand. ‘Die doen goed zeer.’ Hij zette de gitaar naast zich neer. ‘Ik zou meer moeten spelen.’

‘*Wij* zouden meer moeten spelen.’

Matt keek hem grijnzend aan. ‘Wij?’

Tanner gooide verontwaardigd zijn handen in de lucht. ‘Ik zing, jij speelt gitaar. Nog een paar avondjes oefenen en we kunnen overal gaan optreden en ons advocatenkantoor vergeten.’

Ze grinnikten beiden bij de gedachte, maar toen hun glimlach vervaagde, legde Tanner zijn arm achter zijn hoofd en slaakte een zucht alsof die uit zijn tenen kwam. Hij staarde naar de met sterren bezaaide koepel boven hem en keek toen naar Matt. ‘Ik maak mij zorgen over Jade.’

Matt knikte bedachtzaam en zei zacht: ‘Ze ziet er moe uit.’

Tanner keek weer omhoog. ‘Ze is altijd moe.’

‘Misschien moet ze eens naar de dokter.’

‘Ja, misschien wel...’ Tanner hoorde in gedachten Jade, die hem probeerde gerust te stellen. Ze was verpleegster. Ze wist genoeg over geneeskunde om te weten wanneer ze een dokter moest raadplegen en ze vond het niet nodig. Hij had geprobeerd haar tot andere gedachten te brengen, maar zolang zich geen andere verschijnselen voordeden, wilde ze er niet meer over praten. Tanner probeerde zijn zorgen opzij te zetten. Wat zijn vrouw dan ook mocht hebben, het was niet het probleem van de familie Bronzan. En het was de bedoeling dat het een plezierige avond zou worden. Matt had bijna vanaf de eerste dag dat hij voor de firma was gaan werken over adoptie gepraat. Het was Hannah geweest die maar niet tot een besluit kon komen. Nog maar vier weken geleden had Matt er tijdens de lunch meer ontmoedigd uitgezien dan Tanner hem ooit had gezien. Hij zei dat hij bang was dat Hannah nooit een beslissing zou durven nemen en

hij wilde zich erop voorbereiden dat ze samen nooit een kind zouden opvoeden.

Hij keek weer naar Matt. ‘Hoe is Hannah tot haar besluit gekomen?’

Matt sloeg zijn armen over elkaar en keek nadenkend voor zich uit. ‘Dat was eigenlijk heel vreemd. We zaten naar een documentaire op tv te kijken over kinderen die in opvanghuizen zitten – duizenden van die kinderen zitten op plaatsing in een normaal gezin te wachten. En toen begon ze plotseling te huilen.’

Tanner keek Matt verbaasd aan. ‘Door die documentaire?’

‘Omdat een van die kinderen – een klein meisje – haar echt ontroerde.’ Matt haalde zijn schouders op. ‘Ik sloeg mijn arm om haar heen en vroeg haar wat er was, maar ze schudde alleen haar hoofd alsof ze er niet over wilde praten. Toen zei ze dat ze van mij hield.’

Tanner knikte goedkeurend. ‘Dat is altijd een goed teken.’

‘Ja. Maar na een minuut huilde ze zo hard dat ze naar boven liep en naar bed ging. Ik dacht dat het een soort inzinking was door al ons gepraat over adoptie. Maar de volgende morgen werd ze wakker en zei me dat ze een beslissing genomen had.’ Matts ogen fonkelden van opwindning. ‘Nu hoeven we alleen nog maar een meisje te vinden.’

‘En Jenny?’

‘O, die vindt het geweldig. Ze zoekt allerlei websites voor adoptie op en print de dossiers van allerlei kinderen voor ons uit. Ze is er alleen maar blij om. En bovendien gaat ze na de grote vakantie naar de Universiteit van Los Angeles.

‘Medicijnen, hè?’

Matt glimlachte. ‘Net als haar vader.’

Tanner nam zijn vriend aandachtig op. ‘Hindert je dat nooit? Ik bedoel dat ze haar vader nog steeds mist?’

Er kwam een tedere blik in Matts ogen. ‘Jenny houdt van me; daar zal ik nooit aan twijfelen zo lang als ik leef. Ik ben

haar beschermer, haar verzorger, haar vertrouweling en veilige plek. Maar ik ben niet haar vader.' Matt hield zijn hoofd een beetje schuin. 'En daar heb ik vrede mee.'

Tanner staarde Matt even aan en keek toen weer naar de door de maan beschenen oceaan. Hij kon zich niet voorstellen het kind van iemand anders op te voeden. Als Matt over adoptie praatte, zag Tanner zijn gezicht oplichten... Hij schudde zijn hoofd. 'Ik denk niet dat ik dat zou kunnen.'

Matt pakte zijn gitaar weer op. Hij tokkelde langzaam een akkoord waardoor Tanners ziel wat tot rust kwam. 'Wat zou je niet kunnen?'

'Een kind adopteren. Het kind van iemand anders opvoeden. Hij balde zijn handen en ontspande ze toen weer. 'Ik heb Ty niet zien opgroeien. Weet God niet dat we zo graag een baby willen?'

'Ik weet zeker dat Hij dat wel weet.' Matt keek naar de maan. 'Beter dan wij ooit zullen weten.'

Tanner zuchtte diep. 'Dat weet ik. Ik vind het erg dat ik soms zo twijfel.' Hij liet een kort lachje horen, een lachje waarin meer frustratie dan blijdschap doorklonk. 'Kijk mij eens. Voor het oog van de hele natie zet ik mij in voor vrijheid van godsdienst en ik twijfel of God ons wel een kind kan geven.'

Matt beroerde opnieuw de snaren. 'Twijfel is normaal. Maar je moet blijven bidden, Tanner. God heeft een plan; dat heeft Hij altijd.'

Toen ze zwegen, realiseerde Tanner zich dat hij wat minder gedeprimeerd was. Zijn problemen waren niet opgelost. Jade zou nog steeds moe zijn als ze straks weer naar huis zouden gaan en het verlangen naar een baby zou nog even reëel zijn als de lucht die ze inademden. Maar de ontspannen tijd die hij met Matt doorbracht, had hem op de een of andere manier weer hoop gegeven. Het enthousiasme van zijn vriend voor adoptie werkte op de een of andere manier

aanstekelijk. Tanner kreeg er het vertrouwen door dat ze op zekere dag – misschien al heel gauw – hun eigen goede nieuws zouden kunnen vieren.

‘En, wat is jullie volgende stap?’

Matt liet zijn handen op de gitaar rusten en Tanner werd getroffen door de kalmte op het gezicht van zijn vriend. Een kalmte die alleen maar mogelijk was als je door het vuur heen liep en er aan de andere kant gelouterd uitkwam. ‘We hebben al met iemand van de kinderbescherming gepraat en ze gaat nu na welke kinderen beschikbaar zijn voor adoptie.’

‘Een meisje, hè?’

Matt knikte. ‘Hannah en ik willen beiden een klein meisje. Drie of vier jaar oud. De etnische achtergrond is niet belangrijk. We zouden meer keus hebben als we geïnteresseerd zouden zijn in het programma voor pleegkinderen. Dat zouden we wel kunnen doen, maar we willen niet het risico lopen om een kind te krijgen dat later weer weg zou moeten.’

‘Jullie willen dus een kind dat echt beschikbaar is voor adoptie?’

‘Ja. De mevrouw van de kinderbescherming denkt niet dat het lang hoeft te duren.’

Tanner werd opnieuw getroffen door het geloof van Matt en Hannah. Er kon zo veel mis gaan met een verlaten kind dat door de sociale dienst was opgenomen. Drugs, mishandeling, zich niet kunnen binden en nog zo veel meer. De manier waarop Matt en Hannah het adoptieproces maakten, was een levendige illustratie van hun geloof. ‘Hoe staat het met dat Haïtiaanse agentschap?’

‘Hart van God? Dat zijn geweldige mensen. We hebben de formulieren ingevuld en het inschrijfgeld betaald, maar ze wisten niet hoe lang het zou duren voor ze een meisje van die leeftijd hadden. Op dit moment zijn de oudere kinderen vrijwel allemaal jongens.’

‘En nu wil Hannah een kind uit de Verenigde Staten adopteren?’

‘Aanvankelijk was ze daar bang voor. Daarom zijn we met dat agentschap in Haïti in zee gegaan. Volgens de statistieken zijn...’ Matts stem stierf weg en hij perste zijn lippen even op elkaar. ‘Meer dan negentig procent van de kinderen die in de Verenigde Staten beschikbaar zijn voor adoptie, is misbruikt. Sommigen zo ernstig dat het een wonder zal zijn als er nog iets van hen terecht komt.’

Tanner tuurde in de verte naar een zeilboot die hij aan de donkere horizon meende te zien. ‘Je neemt een groot risico.’

‘Ja, dat is zo.’ Matt klonk niet bezorgd, alleen maar aanvaardend en vertrouwend. ‘Er is altijd risico aan verbonden.’

Er viel weer een ontspannen stilte tussen hen, een aangename en zinvolle stilte. Matt tokkelde weer op de gitaar en de muziek vermengde zich met de branding op de kust.

Gedempte stemmen verbraken de mijmering – Jade en Hannah kwamen weer terug – en Tanner keek op zijn horloge. Hij zwaaide zijn benen over de zijkant van de ligstoel en klopte Matt op zijn schouder. ‘Nou, vriend, ik denk dat we dan beide behoefte aan hetzelfde hebben.’

Matt zette zijn gitaar neer. ‘O ja? Wat dan?’

‘Een wonder. Niets minder dan een wonder.’